

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Firma Usługowo-Handlowa w P. kwoty 119.621,73 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 53.811,89 zł za okres od dnia 6 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- 60.068,24 zł za okres od dnia 22 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- 5.242,82 zł za okres od dnia 7 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 498,78 zł za okres od dnia 27 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, a nadto kwoty 169,60 zł oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 4-12 akt).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował powództwo co do podstawy faktycznej i co do wysokości.

Pozwany w odpowiedzi na pozew nie złożył żadnych wniosków dowodowych (odpowieź na pozew k. 91-92).

Na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2018r. powód podtrzymał żądanie pozwu, nie wyraził zgody na rozłożenie świadczenia na raty.

Pozwany oświadczył, że widzi możliwość ugodowego zakończenia sprawy i spłaty zadłużenia, jednakże wnosił o rozłożenie kwoty na raty po 3000zł miesięcznie, natomiast od kwietnia 2019r. po 20.000zł miesięcznie (stanowisko stron w e-protokole rozprawy czas 00:01:23-00:03:55).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. w P. jest wpisany do KRS pod numerem (...) i prowadzi między innymi produkcją i sprzedażą produktów rafinacji ropy naftowej (dowód: odpis pełny z KRS powoda k. 15-23 akt).

Pozwany T. D. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Firma Usługowo-Handlowa w P.. Przeważająca działalność pozwanego, to transport drogowy towarów (dowód: wydruk z (...) pozwanego k. 24 akt).

Powód (...) S.A. w P. i pozwany T. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Firma Usługowo-Handlowa w P. w dniu 21 stycznia 2016r. zawarli umowę o numerze (...) (dowód: umowa nr (...) z 21.01.2016r. -Ogólne Warunki Sprzedaży i (...) S.A. z 01,07.2014r. k. 27- 28, 29-34 akt).

Przedmiotem umowy było określenie zasad i trybu współpracy pomiędzy stronami w zakresie dokonywania przez pozwanego transakcji bezgotówkowych przy użyciu Kart F. oraz określenie zasad wydawania i używania przez pozwanego Kart F. (...), a także zasad rozliczeń za transakcje bezgotówkowe dokonywane przez pozwanego przy użyciu Kart F. w sieci stacji paliw powoda.

Zasady dokonywania przez pozwanego transakcji bezgotówkowych określała nie tylko umowa oraz stanowiące jej integralną część Ogólne Warunki Sprzedaży (dowód: umowa nr (...) z 21.01.2016r. -Ogólne Warunki Sprzedaży i (...) S.A. z 01,07.2014r. k. 27- 28, 29-34 akt).

W wykonaniu w/w umowy pozwany nabywał na stacjach paliw powoda m.in. olej napędowy, kosmetyki samochodowe, opłacał usługi samochodowe, przy użyciu Kart F. uprawniających do transakcji bezgotówkowych.

Powód za należności z tytułu wszystkich transakcji bezgotówkowych dokonanych w ustalonym umownie okresie wystawiał faktury VAT płatne w terminie 21 dni od daty sprzedaży faktury (§ 3 pkt 3 umowy).

W związku z realizacją umowy powód wystawił na rzecz pozwanego m.in. następujące faktury VAT:

- faktura nr (...) z dnia 03.11.2017r., wystawiona na kwotę 60.068,24 zł wraz z załącznikiem zawierającym wykaz sprzedanych towarów, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 21.11.2017r.,
- faktura nr (...) z dnia 17.10.2017r., wystawiona na kwotę 53.811,89 zł wraz z załącznikiem zawierającym wykaz sprzedanych towarów, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 05.11.2017r.,
- faktura nr (...) z dnia 17.11.2017r., wystawiona na kwotę 5.242,82 zł wraz z załącznikiem zawierającym wykaz sprzedanych towarów z terminem płatności na dzień 06.12.2017r.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 03.11.2017r. wraz z załącznikiem, faktura VAT nr (...) z dnia 17.10.2017r. wraz z załącznikiem, faktura VAT nr (...) z dnia 17.11.2017r. wraz z załącznikiem k. 35-50 akt).

Powód wystawił, też notę odsetkową o nr (...) kwotę 498,78 zł z dnia 04.01.2018r. z tytułu odsetek za opóźnienie w płatności należności wynikających z transakcji handlowej, a to w związku z nieterminową zapłatą faktur przez pozwanego o następujących numerach: (...). (...) (...) (dowód: nota odsetkowa z dnia 04.01.2018r. wraz z załącznikiem k. 52, faktura VAT nr (...) wraz z załącznikiem k. 53, faktura VAT nr (...) wraz z załącznikiem k. 54, faktura VAT nr (...) wraz z załącznikiem k.55 , załączniki k. 56- 72, wyciąg z rachunku bankowego za okres od 25.09.2017r. do 15.11.2017r. k. 74 akt).

W związku z brakiem uregulowania przez pozwanego płatności wynikającej z faktur VAT nr (...). (...) w dniu 21 lutego 2018r. pozwany złożył pisemne oświadczenie o uznaniu swojego długu względem powoda oraz zobowiązał się do jego ratalnej spłaty (w ratach miesięcznych w kwocie 1.200.00 zł). Nadto, w piśmie z dnia 20 maja 2018r. uznał wiarygodność powoda w kwocie 119.621.73 zł wynikająca z faktur VAT nr (...). (...) oraz z noty odsetkowej nr (...) z dnia 04.01.2018r. oraz zobowiązał się do ratalnej spłaty zadłużenia (w 36 miesięcznych ratach) począwszy od dnia 20 czerwca 2018r. (dowód: oświadczenie pozwanego k. 25, prośba pozwanego k. 26 akt).

Pismem z dnia 4 czerwca 2018r. powód oświadczył o braku możliwości rozłożenia zadłużenia na raty (36 rat miesięcznych), a to w związku z brakiem jakiegokolwiek wcześniejszego uregulowania przez pozwanego zadłużenia

(pismo powoda k. 75 akt).

Powód skierował do niego w dniu 10 maja 2018r. przedsądowe wezwanie do zapłaty (dowód: wezwanie do zapłaty k. 75 akt).

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił należności (dowód: okoliczność bezsporna).

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.).

W przedmiotowej sprawie, obowiązkiem procesowym powoda było wykazanie wykonania umowy –spełnienia świadczenia przez niego na gruncie zawartej umowy z pozwanym, zaś pozwanego obowiązkiem było wykazanie

przy wniosku o rozłożenie świadczenia na raty rzeczywistej sytuacji majątkowej. O ile powód wykazał dokumentami prywatnymi (art. 245 k.p.c.) - umową, fakturami, zestawieniem do faktur, uznaniem długu, notą obciążeniową istnienie długu po stronie pozwanej w wysokości dochodzonej pozwem, o tyle pozwany nie przedłożył ani dokumentów urzędowych, ani dokumentów prywatnych, które wykazałyby rzeczywistą sytuację majątkową pozwanego, a więc wysokość jego zadłużenia u innych podmiotów oraz możliwość wykonania zobowiązania wynikającego z umowy- spełnienia świadczenia pieniężnego, przy czym na raty. Dokumenty te- sprawozdania finansowe, deklaracje podatkowe, zaświadczenia z ZUS, czy z urzędu skarbowego, bądź z banków wykazałyby aktualną sytuację pozwanego jako przedsiębiorcy, tym bardziej, że pozwany nie potrafił określić precyzyjnie swojego globalnego zadłużenia, liczby kredytów, wymagalności poszczególnych rat, obrotów, przychodów, kosztów działalności itp. W twierdzeniach opierał się na ogólnikach, nie pozwalających na poczynienie dokładnych ustaleń faktycznych. Zatem, przy niekwestionowanej okoliczności braku spłaty chociażby części długu przy deklaracji pozwanego o chęci spłaty- co wynika z wymiany korespondencji przedsądowej- rozłożenie na raty i tak nie doprowadziłoby, w ocenie Sądu, do realizacji świadczenia przez pozwanego na rzecz powoda.

Należy podkreślić, że stanowisko w procesie zajęte przez pozwanego w odpowiedzi na pozew wskazuje na niekonsekwencje w ocenie sytuacji prawnej, wymagalności wierzytelności, istnienia długu w określonej wysokości i jest zaskarżeniem dla samej negacji bez oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy. Pozwany nie przedstawił żadnych, konkretnych zarzutów podważających wiarygodność dokumentów prywatnych złożonych przy pozwie przez powoda.

dowodzenie zarzutu nieprawdziwości dokumentu prywatnego następuje na tych samych zasadach, które obowiązują przy dokumencie urzędowym (art. 252 k.p.c.). Ustawodawca różnicuje jednak rozkład ciężaru dowodu w zależności od tego, która ze stron zaprzecza prawdziwości podpisu na dokumencie. Jeżeli bowiem podpis na dokumencie wskazuje na pochodzenie dokumentu od innej osoby niż strona zaprzeczająca (strona przeciwna, osoba trzecia), prawdziwość dokumentu powinna wykazać strona, która z dokumentu takiego chce skorzystać (art. 6 k.c.). W pozostałych wypadkach ciężar dowodu obciąża zawsze stronę zaprzeczającą. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z

dnia 9 grudnia 2016 r. (I ACa 1059/16 portal orzeczeń):

„ Przepis art. 253 k.p.c. nie ogranicza możliwości dowodzenia nieprawdziwości dokumentu tylko do dowodów bezpośrednich i tym samym nie wyklucza sięgania do domniemań faktycznych. Odwoływanie się do zaniechania przez powoda stosownej inicjatywy dowodowej na okoliczność, że dokument jest prawdziwy pomimo, że gdyby fakty przytoczone przez powoda odpowiadały prawdzie, istniałaby możliwość zgłoszenia takich dowodów, nie stanowi o przerzuceniu na powoda ciężaru dowodu, ale jest logicznym wnioskiem, że w sytuacji, gdy w toku procesu autentyczność dokumentu jawi się jako bardzo wątpliwa, racjonalnie działająca strona, która na taki dokument się powołuje, wnioskowałaby przeprowadzenie stosownych dowodów mających przemawiać za autentycznością dokumentu. Zaniechanie takiej inicjatywy dowodowej w sytuacji, gdyby stosowne dowody istniały i były dostępne, musi wywoływać wątpliwości, czy fakty powoływane przez tę stronę odpowiadają prawdzie. Samo to zaniechanie procesowe nie może wprawdzie prowadzić do przyjęcia, że dokument nie jest autentyczny, jednak w zestawieniu z innymi dowodami taki wniosek może uzasadniać”.

Pozwany nie kwestionował autentyczności, wiarygodności dokumentów prywatnych złożonych przez powoda, stąd powód nie musiał wykazywać kolejnej inicjatywy dowodowej z tym związanej.

Pozwany przeoczył, że uznał dług, wnosił o rozłożenie na raty przed wytoczeniem powództwa przez powoda, by następnie twierdzić, że powodowi nic się nie należy. Następnie na rozprawie znowu zmienił stanowisko, by ostatecznie powrócić do wniosku o rozłożenie świadczenia na raty. Jak wynika z powyższego, przyjęta taktyka procesowa obliczona jest na przedłużenie postępowania i nie potwierdza wiarygodności intencji pozwanego co do spłaty zadłużenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej. Istotnym obowiązkiem kupującego jest obowiązek odbioru rzeczy będących przedmiotem sprzedaży. Wykonanie tego obowiązku polega na objęciu rzeczy we władanie, w sposób odpowiadający właściwościom przedmiotu i postanowieniom umowy.

Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, a dodatkowo świadczenia jednej strony są odpowiednikami świadczeń drugiej strony, co przesądza o tym, że umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej. Z istoty swej umowę sprzedaży cechuje odpłatność. Przez czynność odpłatną należy rozumieć taką czynność przysparzającą, na podstawie której osoba dokonująca przysporzenia majątkowego otrzymuje lub ma otrzymać w zamian korzyść majątkową (vide: W. A., I. J., S. K., Prawo cywilne, 1998, s. 268–269). Wyrazem jej odpłatności jest obowiązek kupującego zapłaty ceny, bowiem odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy (vide: Katner W., w: System PrPryw, t. 7, 2004, s. 12; Gawlik Z., w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, Cz. szczególna, 2014, s. 26; Jezioro J., w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2014, s. 1066; Banaszczyk Z., w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 248; Haładaj K., w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1021; Żuławska C., w: Komentarz do KC, Ks. III, cz. 2, 2011, s. 17).

Ustawodawca dla zawarcia umowy sprzedaży, co do zasady, nie wprowadza wymagania formy szczególnej. Co więcej, umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia dochodzi przez samo porozumienie się stron co do jej przedmiotu oraz ceny. Dlatego też dla jej ważnego zawarcia, strony nie są zobligowane do spełnienia dodatkowych wymagań.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało uznać, że stronie powodowej należy się zapłata za towar-paliwo, który w ramach wiążącej strony umowy sprzedała pozwanemu, a za który nie otrzymała ekwiwalentu pieniężnego w postaci ceny.

Powód udowodnił w toku procesu, że pozwany dokonywał zakupu paliwa wyszczególnionego w zestawieniach-załączniki do faktur, za cenę i w ilości wynikającej z poszczególnych faktur VAT załączonych do pozwu. Pozwany nie zakwestionował nabycia paliwa w ilości, w terminach i za cenę wynikającą z wystawionych dokumentów, nie kwestionował zasad rozliczeń finansowych za zakupione paliwo i używania karty flota oraz nie kwestionował uznania długu.

Mając na uwadze powyższe, uwzględniono żądanie zapłaty na podstawie art. 535 k.c. co do należności głównych. W oparciu o dyspozycję art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08.03.2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016.684 j.t.) uwzględniono żądanie także co do kwoty 169.60 zł, która stanowi równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, tj. według kursu z dnia 31.10.2017r. (kurs średni euro- 4,24 zł), stanowiącej rekompensatę za opóźnienie płatności faktury VAT nr (...) z dnia 17.10.2017r., której termin płatności był określony na dzień 05.11.2017r.

Trafnie powód podniósł, że z dniem wniesienia pozwu dopuszczalne jest naliczanie od odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych objętych notą odsetkową nr (...) z dnia 04.01.2018r. (art. 482 § 1 k.c.).

W ocenie Sądu, brak jest też podstaw do przyjęcia, że rozłożenie na raty pozwoli pozwanemu na spłatę zadłużenia (art. 320 k.p.c.). Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. i rozłożenia świadczenia na raty. Wskazywany przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Jest to tzw. moratorium sędziowskie (por. M. Piekarski, Rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego świadczenia, Pal. 1971, nr 5, s. 5).

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

W orzecznictwie przyjęto natomiast, że skoro w świetle art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach - to możliwość taka nie istnieje w sytuacji, gdy dochodzone od pozwanego roszczenie pochodzi z czynu niedozwolonego popełnionego umyślnie, w zamiarze uzyskania korzyści majątkowej (wyrok SN z dnia 23 czerwca 1972 r., I CR 599/71, Lex nr 7099). Zapatrywanie to można traktować jako przejaw ogólniejszej tezy, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda.

Przepis art. 320 k.p.c. jest procesowej natury, ale w takim zakresie, w jakim pozwala sądowi na modyfikację sposobu i terminu spełnienia świadczenia ma charakter materialnoprawny (por. M. Piekarski, Rozłożenie..., s. 5 i n.; L. Stecki, Głosa do uchwały siedmiu sędziów SN z dnia 22 września 1970 r., OSPiKA 1971, z. 11, poz. 202; P. Telenga (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., red. A. Jakubecki, s. 388). W wyroku SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 20/06, Lex nr 198525, Sąd Najwyższy stwierdził wręcz, że art. 320 k.p.c. jest przede wszystkim normą z zakresu prawa materialnego.

O rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty albo o wyznaczeniu odpowiedniego terminu do spełnienia świadczenia sąd może orzec na wniosek albo z urzędu. W przypadku nieustosunkowania się przez sąd do wniosku strony strona może żądać uzupełnienia wyroku na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 37; K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1503). Jednakże odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504).

Oceniając wniosek pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty należy podnieść, że pozwany przeoczył w zupełności interes prawny i majątkowy powoda, który sprzedał paliwo, nie otrzymał spłaty i swojej wierzycelności musi dochodzić na drodze postępowania sądowego, mimo wezwania do zapłaty należności. Nadal pozwany nie spełnił świadczenia nawet w części. Powód jest przedsiębiorcą, nie może bezzwrotnie kredytować działalności gospodarczej pozwanego i musi również zadbać o swój wynik finansowy i zagwarantowanie środków finansowych na swoją działalność.

Zgodnie z dominującym poglądem wyrażanym w doktrynie i orzecznictwie ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 302/12, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, I Wydział Cywilny z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1211/13, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, I Wydział Cywilny z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 699/14, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, I Wydział Cywilny z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1322/14, L.).

Pozwany zaciągając własne zobowiązania, musi kalkulować jako przedsiębiorca, czy będzie miał pokrycie w środkach finansowych na ich zaspokojenie, przewidywać rezerwę finansową na wypadek niespełnienia świadczeń przez jej wierzycieli, czy też wnikliwiej oceniać swoją zdolność kredytową, tak by w określonych sytuacjach skorzystać z kredytowania działalności przez bank. Pozwany musi realnie oceniać swoje możliwości majątkowe, finansowe. Pozwany musiał zdawać sobie sprawę, że zaciąga zobowiązania znacznej wartości, a terminy spłaty są jasno określone. Trafnie powodowa Spółka podnosi, że pozwany powołuje się na swoją trudną sytuację finansową, jednakże w swoich twierdzeniach opiera się na ogólnikach. Pozwany nie spłacił mimo deklaracji nawet części obciążającego go zadłużenia, w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów celem wykazania możliwości spłaty, nie zaproponował realnego

planu spłaty zadłużenia. Stąd też jego deklaracje w kwestii spłaty długu na raty należało uznać za iluzoryczne, podniesione na użytek tej sprawy.

O kosztach procesu w Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą spór. Na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu 5982 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika 5400zł.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego, pełnomocnikowi powoda,
2. uzasadnienie sporządzone przez sędziego.